

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

ČASOGRAM

FRAGMENT

Časodejovia 5 – Časogram

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 5 – Časogram – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

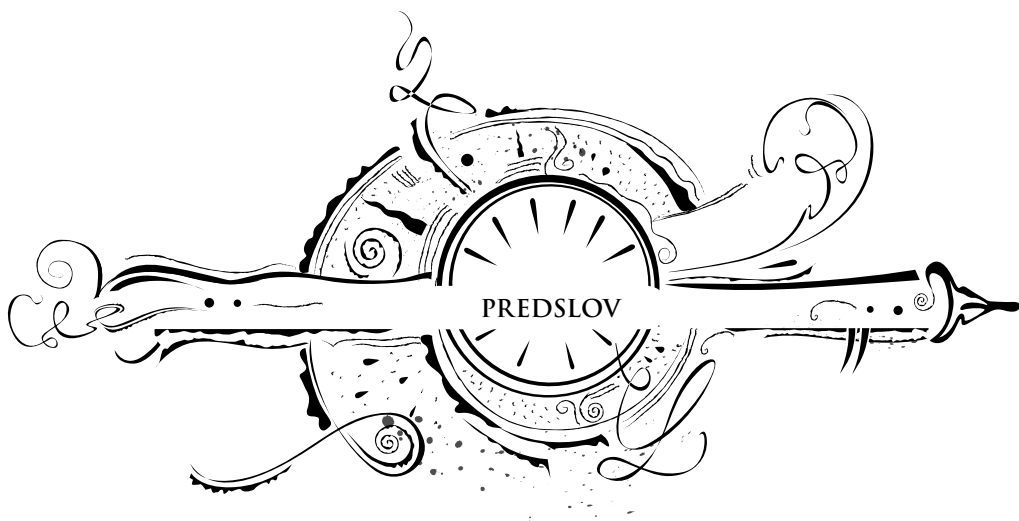
ČASODEJOVIA

ČASOGRAM

NATALJA ŠČERBA

FRAGMENT

Zámok spal. Svetlá v oknách dávno pohasli, zmizli aj pásy ich jasnožltých odleskov na dláždenom nádvorí. Do Zelenej izby pofukoval teplý južný vetrík a spolu s ním cez otvorené okno prichádzal aj závan príjemnej, sviežej kvetinovej vône. Vasilisa sa uvelebila na okennom parapete a pozorovala, ako sa na oblohe v mihotavých zábleskoch rozsvetujú jagavé hviezdy.

V obrovskej záhrade Čierneho zámku, hýriacej mladou júnovou zeleňou, neúnavne cvrlikali svrčky. Zo zámockých fontán a jazierok sa ozývalo lenivé kvákanie žiab, kdesi v diaľke z času na čas zaškriekal vták. Noc sa naplňala zvyčajnou nepravidelnou polyfóniou zvukov.

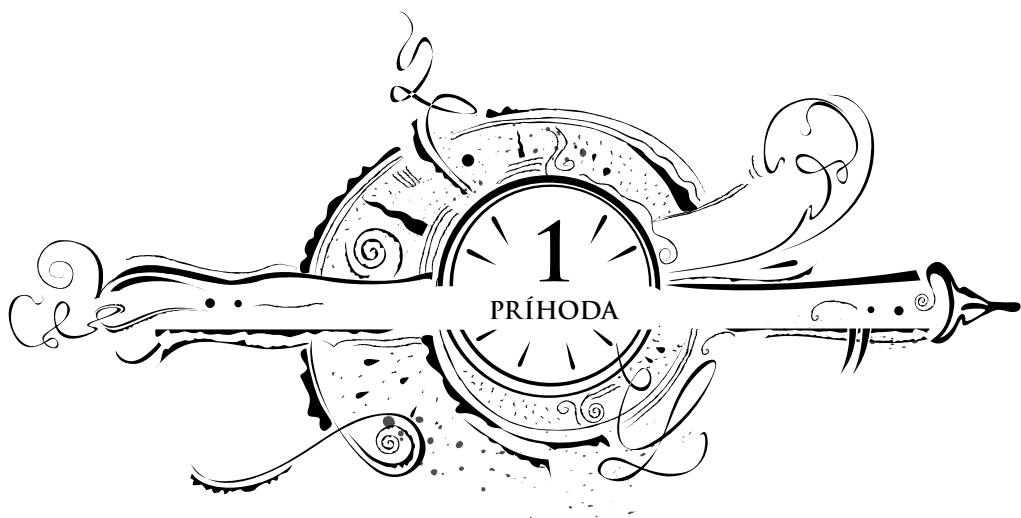
Vasilise sa nechcelo spať, hoci posteľ mala už dávno – aspoň formálne – rozostlanú. Pani Fiala síce zostala v Černovode, ale na dodržiavanie denného poriadku aj tak dohliadali klokeri. Keby v jej izbe horela po polnoci čo i len jediná svieca, niektorý sluha by ju určite prišiel bez okolkov zhasiť.

Vasilisa mala vo zvyku každý večer pred spaním premýšľať o tom najdôležitejšom, čo sa v zámku čiernej kráľovnej cez deň udialo. O zaujímavých hodinách s Mirakulom alebo Mendejrou, o veselých a trochu nebezpečných výčinoch s Búrkou alebo

o pútavých lekciách s Maarom a jeho dedkom v hodinárskej dielni. Ale najčastejšie sa jej myšlienky – doslova ako farebné číslice časového fléru – vracali k poslednému večeru strávenému s priateľmi v Černovode.

Priatelia využili chvíľku voľna pred blížiacou sa rozlúčkou a všetci sa stretli v Zelenej izbe. Vasilisa, Feš aj Zachara sa uvelebili na koberci pred horiacim kozubom, Diana s Nikom sa vyšplhali na okenný parapet a Maar si s rukami prekríženými cez prsia sadol na stoličku stojacu trochu bokom.

Už celú večnosť špekulovali nad tým, ako by mohli uskutočniť tajnú výpravu k všetkým hodinovým vežiam, zakresleným na mape, ktorú Vasilisa získala v čiernej komnate spolu s tajomným hrdzavým úlomkom. Nikto z dospelých časodejov zatiaľ nemal o drahocennom náleze ani potuchy.

Priatelia sa dohodli, že budú hľadať časodejnícku strelu, z ktorej by mohol ten malý úlomok pochádzať, pretože zo všetkého najviac pripomínal ostrie. V prvom rade si však museli ujasniť, či je tá vec natoľko dôležitá, aby stálo za to tak riskovať.

„Vasilisa, mohla by si ešte raz zopakovať slová tej slepej veštkyne?“ požiadala ju Diana už po niekoľký raz.

Namiesto Vasilisy sa nečakane ozvala Zachara. „*To, čo nájdeš v Rozoklanom zámku, je veľmi nebezpečné, ale skutočne nebezpečným sa to stane až vo chvíli, keď sa to spojí so svojou druhou časťou,*“ predniesla tichým, tajomným hlasom, ale jej pohľad bol bezočivý a veselý. „*Získate tak najlepšiu zbraň proti duchom, ale ak sa im,*

nedajbože, dostane do rúk, s Eflarou bude koniec. Na vašej planéte nastane éra duchov, ktorá dostane pomenovanie Éra Astragora. Už to proroctvo poznám naspamäť,“ zalamentovala, keď skončila.

Diana pokrútila hlavou, lebo Zacharina ľahkovážnosť sa jej nepáčila.

„Nechápem, ako by tá zbraň mohla uškodiť celej Eflare.“

„Zbraň v rukách *duchov*,“ spresnila Vasilisa.

„Musí to byť nejaká hrozne silná časodejnícka strela,“ vyhlásil s istotou Feš. „Treba ísť čo najskôr na Ostalu a postupne prehľadať všetky veže, kým je Astragor ešte slabý. Nik, nemám pravdu?“

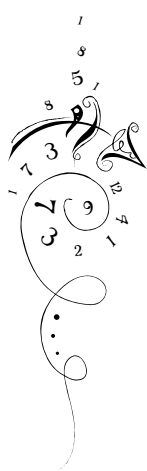
„Jasná vec! Už po stý raz vám opakujem, že náš časolet bez problémov zvládne aj dlhú cestu.“ Nik si nahlas vzdychol. „Keby teda niekto z vás skúsených hodinárov,“ významne pozrel na Feša, „mohol nastaviť trasu a zadať platné číselné kódy priechodu...“

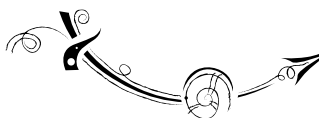
„No a v tom je ten háčik. Na prechod cez hranice medzi Eflarou a Ostalou treba mať zvláštne povolenie Radosveta.“ Feš uprel na kamaráta zamračený pohľad. „A to my v nijakom prípade nedostaneme. Preto sa musíme pokúsiť získať zaregistrované kódy starých, už nastavených priechodov. Máme predsa medzi sebou nejakých cestovateľov! Alebo sa mýlim?“

„Mňa z toho vynechajte!“ vyhlásil Maar a na protest zdvihol dlane. „Môj dedko síce nemá papierovanie rád, takže evidenciu pre našu kráľovnú zaňho robím ja, ale všetky číselné kódy našich služobných ciest ukladá do sejfu sám. A ja ani neviem, kde ten sejf je, hoci nejaké tušenie mám...“ Maar sa zamyslene poškriabal na zátylku.

„Možno by nám mohol pomôcť môj otec,“ neisto navrhol Nik. „Len ako mu to povieme?“

„Nijako,“ zavrtila hlavou Vasilisa. „A ani môjmu otcovi, ani Mirakulovi. Vzali by nám zvitok z čiernej komnaty a hotovo. Mali by sme po cestovaní.“

„Aj tak by si sa mohol pokúsiť niečo zistiť,“ poznamenala Zachara smerom k Nikovi. „No lepšie bude, keď si jednoducho vymyslíme nejaký dobrý dôvod... Vasilisa, čo keby si povedala otcovi, že ti je smutno za Ostalou?“

„To určite, najmä za Astragorom,“ ironicky dodal Feš. „Ohnev ju nikdy nepustí a dobre urobí. Dievča – a navyše samo – sa predsa nemôže potulovať po hodinových vežiach... A nikto z nás nemôže ísť s ňou. My dvaja so Zacharou sme v podstate rukojemníci,“ uškrnul sa veľavýznamne. „Nika otec radšej zamkne v Lazore, než by mu dovolil cestovať pod ochrannou rukou Ohneva staršieho. Diana je víla a podlieha bielej kráľovnej. No a on,“ Feš ukázal na Maara, „je odchovanec vládkyne fúrií. Po dobre známych udalostiach v Rozoklanom zámku sa nenávisť medzi duchmi, vílami a hodinármi ešte vyostрила. Čudujem sa, že my sme sa ešte nepohádali.“

Kamaráti sa hneď začali usmievať a vymieňať si pohľady, ale ich úsmevy boli trochu krčovité. Feš mal pravdu a nikto z nich nevedel, čo si počať ďalej.

Vasilisy sa odrazu zmocnila totálna bezradnosť a pocit neistoty spojený s obavami. Samozrejme, že nikto z nich nemá toľko skúseností ako dospelí, ktorí sa už určite niekedy ocitli v podobnej situácii. Bola si istá, že Mirakul by jej dal nejakú dobrú radu... Nepoddala sa však náhlemu návalu paniky, ale, naopak, vzbúrila sa proti nemu.

„Jednoducho budeme musieť naplánovať útek!“ rázne oznámila. „Môžeme vyskúšať rozličné spôsoby, napríklad...“ Zmlkla, pretože nevedela, čo má navrhnúť ako prvé.

Feš, ktorý sa pri slove *útek* mykol, zvesil plecia a z jeho výrazu bolo badať sklamanie.

„Myslím, že budeme musieť všetko povedať dospelým,“ neoblomne vyhlásila Diana a zoskočila z parapetu. „Vedia toho viac než my a dokážu si poradiť.“

„Lenže tí budú najskôr dlho premýšľať, diskutovať a zvolávať nespočetné zasadnutia,“ uštipačne dodal Feš. „A ako vždy, stratia drahocenný čas.“

Diana mlčala, ale odhodlaný výraz na jej tvári bol dostatočne výrečný. Vasilisa ju chápala, no musela s Fešom súhlasiť – strácajú čas! A práve jemu pritom hrozí najväčšie nebezpečenstvo.

Astragor sa čoskoro vráti a strieborný kľučiar dopadne zle.

„Všetkých nás zatvorí, ak sa sami v časoleté pokúsime prekročiť hranice medzi svetmi...“ s istotou povedala Diana. „Taký obrovský stroj nemôže preletieť bez toho, aby si ho niekto všimol. Mohli by sme sa síce pokúsiť prejsť zvyčajným spôsobom – jeden za druhým cez nulové zrkadlá s babylonskými sviečkami –, ale tak by nám prehľadávanie všetkých veží zabralo niekoľko mesiacov. Na krídlach človek ďaleko nedoletí a okrem toho by sme museli niečo jesť a niekde spať... Navyše, taká dlhá neprítomnosť sa nezaobíde bez povšimnutia – budú nás hľadať... A nielen eflarskí časodejovia...“

Zachara si odkašľala a vyvrátila oči dohora. Vyzerala celkom ako jej bratranec, keď je rozčúlený.

„Diana, ty si až príliš opatrná.“ Zachara prižmúrila oči a obdарила vílu blahosklonným pohľadom. „Ale ten tvoj nápad – letieť cez obyčajný časový priechod – sa mi páči. So všetkými tými kódmi k časoletu by sme sa dlho ňaťahovali. A ak nič nepodnikneme, Astragor nás dostane ako prvý. Ten určite nebude zaháľať! Pomstí sa úplne všetkým, uvid...“ V polovici slova sa zarazila a zamračila sa.

„Nech sa k nám skúsi najprv dostať!“ neohrozene zvolal Feš a zľahka ju štychol do boku. „Nezúfaj, sesternička.“

„Ak máte v pláne len tak sa prechádzať po Ostale, mali by ste si dať na svojho bývalého učiteľa zvlášť dobrý pozor,“ zlomyselne podotkla Diana. „Určite je dôvod na obavy.“

„Čo si tak ticho, Maar?“ spýtal sa odrazu Nik. „Máš nejaký nápad?“

„Musíme letieť časoletom, a to bez akejkolvek registrácie,“ okamžite odvetil Maar. „Budú nás síce prenasledovať a na Ostale sa zrejme budeme musieť schovávať pred duchmi, ale s časoletom môžeme skočiť do iného času a hotovo, zbohom! Keď sa budeme spoliehať len na krídla, všetkých nás pochyťajú a vezmú do zajatia. V tom lepšom prípade...“

„Aj ja som za časolet.“ Feš súhlasne pohodil hlavou smerom k Maarovi.

„Aj ja,“ opäť ho podporil Nik. „Navyše, ja nemám krídla a behať po stenách veží akosi nedokážem, to sa na mňa nehnevajte.“

„Musíme okamžite konať!“ vyhlásila Vasilisa a obrátila sa k Maarovi. „Páči sa mi Dianin nápad s nulovým zrkadlom. K vežiam sa, koniec-koncov, môžeme dostať ostalskou dopravou – požičame si auto alebo si kúpime lístky na vlak. Akurát sa zakaždým budeme musieť vrátiť na Eflaru. Každá veža je v inej krajine a cez hranice by nás nepustili. Na to by sme potrebovali pasy... a nielen tie!“

„Vidíš, to všetko je zbytočne komplikované,“ odfrkla Zachara. „Jednoducho na tej hranici zastavíme čas a prejdeme, kam budeme chcieť, a nikto si to nevšimne.“

„Ty teda nezaprieš, že si Astragorova žiačka,“ uškrnul sa Maar. „Ver mi, my s dedkom cez tie hraničné kontroly prechádzame zakaždým, aj keď pritom trpíme. Som si istý, že také hrubé porušenie predpisov by nám len tak neprešlo – hneď by nás čapli nejakí ostalskí hodinári a potom by sme im ťažko vysvetľovali, že sme tam len na výlete. A v tomto prípade by nás duchovia dostali skôr než Eflarčania.“

„Má pravdu,“ podporil ho Feš aj tentoraz. „Vojt mi vravel, že už len my, teda Dragocijovci, máme rozsiahlu špiónsku sieť. A takých silných rodov sa len v Európe nedopočítaš...“

Zachara sa odula, otočila sa ku kozubu a demonštratívne doň prihodila nové polienko zo zásobníka na drevo, akoby tým chcela povedať: *Rozhodnite sa sami, mne je to jedno.*

„O pár týždňov sa s dedkom chystáme na expedíciu na Ostalu,“ pokračoval Maar. „Myslím, že by som mohol niečo zistiť aspoň o zvonici v Berne, máme namierené práve tam. Dedko často chodieval do Švajčiarska, žije tam veľa časodejov.“

„Prečo to nepovieš hneď?!“ vyskočil Feš. „Pokús sa zistiť kód priechodu do tej zvonice... Ja by som ho určite vypátral!“

Maar mu venoval pohrdavý pohľad, vyjadrujúci len jedno: *Dokážem si perfektne poradiť aj sám.*

„To je výborný nápad,“ usmiala sa Diana. „Aj keď najvýraznejšie sú na mape zobrazené veže v Londýne, Moskve a Prahe. Bernská a benátska sú ledva viditeľné náčrtky...“

„Najbledšie sú rakúske tancujúce hodiny,“ dodala Vasilisa. „A len vedľa nich nie sú z nejakého dôvodu nijaké značky.“

Medzičasom si stihla zapamätať názvy všetkých veží na mape.

„Možno na ne naschvál nechceli upozorňovať,“ podotkla Zachara. „Alebo ich predchádzajúci majiteľ mapy dokreslil neskôr... Celkovo sú veľmi pekne stvárnené. Páči sa mi taká jednoduchá čierno-biela kresba...“

Dianu, Maara a Nika onedlho zavolali dolu, kde na nich čakali tri okrídlené vozy, aby ich odviezli do ich domovov. Dragocijovci zase dostali správu, že sa majú okamžite vrátiť do Juhozápadnej veže.

Priatelia sa v rýchlosti rozlúčili a dohodli sa, že budú v kontakte cez časolisty.

Vasilisa smutne sledovala, ako jeden za druhým miznú v nullo-
vom zrkadle, no zároveň si všimla, že Feš naschvál otáľal a všetkých púšťa pred seba. Len čo v hĺbinách zrkadla zmizla silueta jeho sesternice, rýchlo jej pošepkal: „O pol hodiny u teba na schodisku.“

Skôr než Vasilisa stihla otvoriť ústa, chlapcovu postavu pohltilo zrkadlo.

Ako naschvál hneď nato prišla pani Fiala a zavolala ju na večeru do jedálne. Musela sa rýchlo vyhovoriť a presvedčiť ju, že je hrozne ospalá, a preto si zaje len niečo malé vo svojej izbe. No aj tak sa musela pod prísny pohľadom pestúanky napratať obrovskou porciou šalátu s mäsom, ktorú jej naservíroval strieborný tanier, a vypiť šálku bylinkového čaju. Vasilisa sa tak ponáhľala, až sa párkrát skoro zadusila, za čo si zakaždým vyslúžila poriadny buchnúť do chrbta a pestúankine podozrievavé pohľady.

Pani Fiala našťastie o chvíľu odišla nulovým zrkadlom. Vasilisa si nervózne upravila ofinu a vybehla na schodisko.

Nikde nikoho.

Žeby sa Fešovi nepodarilo vykĺznúť? Alebo si z nej len vystrelil? To by sa naňho podobalo... Opatrne vykukla na hlavnú chodbu, ale ani tam kamaráta nevidela.

„Tomu nerozumiem,“ vzdychla si trpko.

Odrazu na dlani zacítila jemný teplý stisk.

„Pssst,“ pošepkal jej Feš do ucha. „Len nech ťa nikto nepočuje a nenájde nás tu!“

Vasilisa sa opatrne obrátila, ale nikoho nevidela.

Aha...

„Sonodah!“

Len čo to vyslovila, zjavil sa pred ňou Feš a jeho strieborno-čierne krídla, pod ktorými sa schovával, sa ladne vrátili za jeho chrbát a zmizli. Chlapec sa tváril úprimne rozčarovane.

„Zabudni na moje krycie meno, jasné?“ sykol. „Možno si si všimla, že ja som tvoje nikdy odzadu nevyslovil!“

„To by ešte chýbalo!“ odvetila mu Vasilisa rovnako rozčúleným šepotom. „Prečo si ma sem vôbec volal – aby si ma zase vystrašil? To si sa rovno mohol premeniť na trojzubca, aj tak teraz vyzeráš ako rozzúrená mačka s ihličkovitými zubami.“

„Zbláznila si sa?“ Feš zvrátil obočie. „Keby niekto ovládal časové premeny, vedel by, že je to veľmi zložitá vec. Premiestniť sa

do cudzieho časového koridoru, navyše zvieracieho, je veľmi riskantné a životunebezpečné. Ale chcel som s tebou hovoriť o niečom inom..." V očiach sa mu tajuplne zablýskalo. „Skrátka, nechceš sa mrknúť do pracovne svojho otca?“

„Do Severnej veže?!“ užasla Vasilisa. „Čo si sa pomiatol?“

„Tvoj otec je v knižnici, hrajú s Mirakulom karty,“ vysvetlil Feš. „Práve som to bol skontrolovať. Podľa toho, s akou náruživosťou sa do toho pustili, odhadujem, že tam budú dlho do noci. Pri troche opatrnosti si nás nikto nevšimne.“

„Zaujímalo by ma, čo chceš robiť v otcovej pracovni.“

Feš nespokojne zažmurkal.

„Nemaj obavy, nemám v pláne nič zlé. Len som si na niečo spomenul... Keď som bol u tvojho ocinka, všimol som si, že má na stole čiernobielu knihu s názvom *Číselné kódy*. U Nikovho otca som videl takú istú. Keby sa nám ju podarilo nájsť, bol by to obrovský úlovok. Skopíroval by som si potrebné údaje do časolistu a možno by som potom aj sám dokázal nastaviť časový priebeh pre náš časolet. Chvíľu by mi to síce trvalo, ale čo iné nám zostáva? Neurobiť nič je oveľa horšie.“

Vasilisa premýšľala. Aj ona by rada urobila aspoň niečo, ale liezť bez povolenia do pracovne vlastného otca? No Feš má pravdu – ničnerobenie je vždy horšie než akákoľvek snaha... Túžila sa dostať aspoň do jednej z tých veží na mape. A to až tak, že sa jej už viac ráz snívalo o zhrdzavenej, ktovieprečo obrovskej časodejníckej strele. V tých snoch k nej dokonca ona sama ako prvá priloží úlomok. Ostrie strely sa rozžiarí, vyšle silnú svetelnú vlnu, Astragorova čierna vyschnutá postava rozhodí ruky a odletí niekam ďaleko... V tomto momente sa však zvyčajne zobudí.

„A čo ak nás otec nachytá?“

„Schováme sa. Dúfam, že vieš, ako sa to robí! Povieš svoje krycie meno a takto sa schováš pod krídla..." Feš názorne pred-

viedol ako: strieborno-čierne tiene krídel ho zahalili a skryli pred cudzími zrakmi, takže zaraz zmizol. Vasilisa sa opäť ocitla na schodisku sama.

„Radšej by som tam šiel s Nikom,“ priznal neviditeľný Feš, „ale ten tu už, bohužiaľ, nie je. A nemá ani krídla... Zato však nikdy neodmietne poriadne dobrodružstvo.“

„Koľko prejavenej dôvery!“ odfrkla mierne urazená Vasilisa. „Ak chceš vedieť, nie som proti. Len nechcem, aby nás niekto chytil... Si si istý, že si tam tú knihu videl?“

„Pravdaže,“ potvrdil Feš a opäť sa ukázal. „Ak sa bojíš, pôjdem radšej sám. Aspoň niekto musí konať – a nielen sedieť a fňukať.“

Vasilisa už-už chcela vypáliť britkú odpoveď, ale ovládla sa. Na kamarátovom správaní sa jej však niečo nezдалo, akoby jej čosi tajil – uhýbal pohľadom, krčil čelo...

„Zaujímalo by ma,“ podotkla a uprene ho pozorovala, „či by si ani Nikovi nepovedal, čo máš *naozaj* za lubom!“

Slová, ktoré vystrelila len tak z brucha, nečakane zasiahli cieľ: Feš v úžase vytreštil oči, ale vzápätí nasadil kamennú tvár.

„Čo tým chceš povedať?“

„Pozrime sa, aký si odrazu nechápavý!“ pokračovala Vasilisa v začatej hre. „Pritom sa chceš vkradnúť do pracovne môjho otca z nejakého úplne iného dôvodu.“

Nastalo ticho. Fešovi sa nedarilo maskovať rozpaky, preto sa opäť rozčúľil.

„Vedel som, že nemá cenu dávať sa s tebou dokopy!“ Prižmúril oči, obdaril Vasilisu tým najzlostnejším pohľadom a zmizol.

„Budeš mať poriadny malér!“ povedala už do prázdna.

Mala totálne pokazenú náladu. Pohádať sa pre takú zbytočnosť! Navyše ju nepríjemne bodla myšlienka, že jej Feš nechcel povedať pravdu. Rozladená sa vrátila do izby. S námahou otvorila ťažké dvere a premýšľala, prečo Feš tak náhle zmizol. Vedť nakoniec by určite súhlasila – bez ohľadu na riziko. Okrem toho

by sa do Severnej veže mohli dostať práve z jej izby, keďže na oknách Norta, Dejly a Vasilisy neboli ochranné efery. Len im trom Ohnev starší umožnil prístup do svojich komnát, a to pre prípad, že by zámok ktosi napadol alebo niečo podobné.

To znamená, že Feš sa bez jej pomoci určite nezaobíde. Vtom Vasilise napadlo, že jej najzákernejší kamarát sa jednoducho mohol...

„Sonodah!“

Chlapec sa okamžite zjavil – stál na parapete v trochu smiešnej póze s pokrčenými kolenami a očividne sa práve chystal vyletieť dokorán otvoreným oknom.

„Ani sa nepohni!“ skríkla Vasilisa.

Feš sa zarazil a otočil sa. Oči mu behali na všetky strany a jeho tvár mala sýtočervený nádych.

„Tak ty si si myslel, že ma oblafneš?!“ Vasilisa si významne prekrížila ruky cez prsia. „To si teda slabý špión. Aj kamarát, mimochodom.“

Feš mlčal. Bolo jasné, že nemá v pláne ospravedlniť sa.

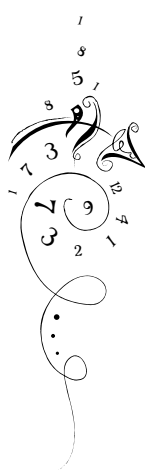
„O čo vlastne ide?“ pokračovala neoblomne.

Fešovi pravdepodobne došlo, že sa len tak nevzdá, nahlas si vzdychol a zahundral: „Tak dobre... Začala si sa vypytovať a pochybovať, tak som sa rozhodol, že ťa do toho nebudem zapájať, chápeš?“

„Chápem. Tak hovor – čo potrebuješ v otcovej pracovni?“

Chvíľu sa navzájom prevrtávali prenikavými pohľadmi, ako keby súťažili v zízaní. Vasilisa ani nežmurkla, aby nestratila kontrolu nad súbojom. Už si pomaly začínala myslieť, že jej Feš nič nepovie, ale odrazu si nahlas vzdychol a pomerne zmierlivým tónom vysvetlil:

„Jednoducho chcem vedieť, aké má Norton Ohnev plány. Možno sa mi podarí nájsť nejaké dokumenty, poznámky... Najviac ma zaujíma, čo sa tvoj otec chystá urobiť so mnou a so Za-

charou. A či bude bojovať s Astragorom... Ale na tie kódy na premiestnenie medzi Eflarou a Ostalou sa tiež môžem pozrieť.“

„No prepánajána...“

„Aké *prepánajána*?!“ vybuchol Feš. „Čas beží a ty tu lamentuješ! Ktovie, ako dlho ešte tvoj otec a jeho kamoš staviť vydržia mastiť karty!“

„Tak dobre, nerozčuľuj sa hneď! Nakukneme do otcovej pracovne – na minútu alebo dve,“ zmierlivo navrhla Vasilisa. „Aj ja chcem vedieť, čo majú tí dvaja v pláne. Ale ak nás chytia...“

„Všetku vinu vezmem na seba.“ Fešov hnev bleskovo vystriedala láskavosť. „Poviem, že som ťa pozval zalietať si na hodinku-dve okolo zámku,“ dodal s úsmevom.

„A oni ti to určite zhltnú,“ zašomrala Vasilisa a tvárila sa, že jeho narážku nepostrehla. „Radšej to poďme urobiť tak, aby nás nenačapali.“

Okno do Severnej veže bolo otvorené, tak ako Vasilisa predpokladala. Otec má rád čerstvý morský vzduch, preto nezatvára okná, ani keď je chladno, to si radšej poriadne zakúri v kozube. Aj teraz v ňom ležali rozpálené červené uhlíky, takže napriek silnému vetru, ktorý sem zvonka fúkal, bolo v izbe príjemne teplo.

Len čo pristáli, Feš sa vrhol k starodávnomu vyrezávanému sekretáru, stojacemu vo výklenku vzdialenejšej steny, a postupne vyťahoval jednu zásuvku za druhou.

Vasilise sa to veľmi nepozdávalo, hoci jej bolo jasné, že je to nevyhnutné. Ako inak by mohli zistiť, aké plány má Norton Ohnev? Feš so Zacharou sú vo veľmi ťažkej situácii – či už ako hostia, alebo ako zajatci. A ktovie, aký osud chystá Ohnev starší Astragorovmu žiakovi, aj keď bývalému...

Vasilisa potrebovala zahnať nepríjemné myšlienky, preto sa aj ona rozhliadla okolo seba, hoci mala pocit, že každá vec v tejto miestnosti na ňu hľadí s pohrdaním.

Obývacia izba, ako ju nazývali v otcovom dome na Ostale, sa nejako zásadne nezmenila. Všetko akoby bolo na svojom mieste: vyrezávané kukučky na stene, pohovka s modrým plyšovým plédom, kozub s ozdobnou čiernou mrežou, nízky okrúhly čajový stolík, hrdzavohnedá medvedia koža na podlahe. Na rozdiel od prvých návštev, teraz tá izba Vasilise pripadala dôverne známa a dokonca milá. Vkradli sa sem síce bez pozvania, ale napriek tomu mala pocit, že je tu v úplnom bezpečí.

V rohu stálo nulové zrkadlo, veľké ako ľudská postava. Vasilisa pristúpila bližšie, aby si obzrela rám, ktorý vyzeral ako upletený z vrkočov rusaliiek. Šupinky boli majstrovsky vyložené ligoťajúcimi sa drahokamami – od smaragdov po tyrkysy – a žiarili modrozeleným leskom. Povrch zrkadla sa z času na čas nepatrne sčeril, čo znamenalo, že zrkadlo je funkčné a nastavené na okamžitý prechod. Otec sa môže kedykoľvek vrátiť.

„Máš niečo?“ spýtala sa Feša.

„Hľadáš,“ zavrčal a ďalej šuchotal papiermi. „Mimochodom, vedela si, že tvoj otec pracuje na výrobe mechanickej lietajúcej električky?“ V jeho hlase sa mihol obdiv. „Našiel som zaujímavé nákresy... Vagóny ako koše zavesené na lietajúcich balónoch, pričom každý balón letí samostatne po vopred zadanej trase. Cesta prechádza v čase, po nitkách a uzlových bodoch – princíp pohybu je rovnaký ako v kľbkách. Zaujímavý nápad... Určite mu s tým pomáhal ten jeho kamoš staviteľ. Nikovmu otcovi by sa taký vynález určite páčil.“

„Otec mu o tej električke asi ťažko povie... S Lazarevom sú predsa už dlho rozhádzaní,“ pripomenula Vasilisa. „A vôbec, ponáhľaj sa s tým.“

„Veď dobre. Ale nič by sa nestalo, keby si mi pomohla.“

Vasilisa však pokrútila hlavou. V tej chvíli jej napadlo, aké by bolo skvelé, keby sa otec a Lazarev starší zmierili. Kedysi boli predsa priatelia – a podľa všetkého veľmi dobrí. Dokonca jej

niečím pripomínali Feša s Nikom – obaja boli z rozličných vrstiev časodejníckeho obyvateľstva, jeden remeselník, druhý hodinár. Vasilisa si spomenula na prezývky, ktorými sa tieto dve skupiny zvyčajne častujú, a potichu si vzdychla. No a Mirakul... Ten jej niečím pripomínal Maara. Zaujímalo by ju, aký vzťah má k Nikovmu otcovi on. Keď sa stretli, nijako zvlášť sa spolu nebavili...

Pri kozube stáli nové bronzové svietniky – Vasilisa ich nikdy predtým nevidela. Boli vysoké, všetky rovnaké a predstavovali klbká zmijí s otvorenými tlamami. Šupinky na hadej koži žiarili znepokojujúcim kovovým leskom. Vasilisa sa očarene dotkla tenučkého rozoklaného jazyka, ale hneď ruku odtiahla – zmija bola ukovaná tak precízne, že vyzerala ako živá.

Na kozubovej rímse, hneď vedľa bronzových hodín v tvare orla s rozťahnutými krídlami, stál na prvý pohľad nenápadný rámček na portrét – malý čierny obdĺžnik so strieborným lemom. Vasilisu okamžite zaujal.

„To je zvláštne... Prečo v ňom nie je fotka?“

Feš sa na okamih prestal hrabať v kope žltkastých papierov a rýchlym pohľadom nedbalo prešiel po rámčeku.

„Myslíš toto? Ty hlava dubová... Dobré, dobré, nemusíš sa hneď tak tváriť. To je predsa obyčajný časofón. S veľkou pravdepodobnosťou je tam ukrytá nejaká zvláštna, najskôr osobná fotografia, ktorá sa objavuje len v stanovenom čase. Alebo keď ju niekto vráti do konkrétného okamihu pomocou číselného kódu.“

„Čiže je chránená heslom?“

„Niečo také. Väčšinou to býva dôležitý dátum – trebárs narodenia. Aj ja mám taký. Hoci môj ukrýva najmä nakreslené portréty. Vlastne len zopár.“

„Ty vieš maľovať?“ prekvapene sa spýtala Vasilisa.

Feš bol odrazu v rozpakoch.

„Prečo hneď ja? To by tak ešte chýbalo... Zachara vie veľmi pekne kresliť. Videla si ten obraz v mojej izbe? Tú loď? To je jej

práca. A mimoriadne sa jej daria portréty. Navyše, v Zmijulane nemáme časofot... Osobné časogramy máme dokonca zakázané.“

Vasilisa bola hrozne zvedavá, či portréty si Feš schováva. Najskôr rodičov...

Ale chlapec už pokračoval v hľadaní. Vasilisa rámček zopárkrát otočila, dotkla sa ho časodejníckou strelou a vyslovila svoj dátum narodenia, ale rámček zostal prázdny.

Odrazu sa Feš prudko vystrel, čím upútal Vasilisinu pozornosť.

„Pozri, čo som našiel!“ Víťazoslávne potriasol nejakou knihou v čierno-bielom vzorovanom obale. „Sú tu kódy niekoľkých časových priechodov, ktoré vytvoril tvoj otec. Navyše tajných, nie sú na nich vyznačené hranice. Keby sa nám podarilo utiecť na Ostalu po niektorej z týchto trás, tvoj otec by nám to spočítal dvojnásobne.“

S lútosťou vystrel ruku, aby knihu schoval naspäť do zásuvky, ale Vasilisa ho zastavila.

„Aj tak to prepíš. Aspoň budeme vedieť, že sme neriskovali zbytočne.“

„To je fakt,“ súhlasil Feš. Vyvolal časolist, otvoril ho na nejakej stránke a vsunul doň čierno-bielu knihu s kódmi.

Vasilisa zatiaľ pristúpila bližšie k zrkadlu premiestnenia, lebo ju zaujalo takmer neviditeľné blikanie na jeho povrchu.

„Hotovo,“ spokojne oznámil Feš asi po minúte a knihu vytiahol. „Máš pravdu, aspoň tie kódy v pokoji preštudujem... Len škoda, že tvoj fotrík na dostupných miestach neschováva nič dôležité. Aspoň nejaké časogramy.“

„Nehovor tak o mojom otcovi,“ nazlostila sa Vasilisa. „A vôbec, radšej už poďme. Aj tak tu nie je nič zaujímavé.“

Feš ešte podišiel ku kozubovej rímse, kde stál prázdny rámček časofónu.

„Nezoberieme ho? Čo ak sú v ňom schované nejaké staré fotografie? Za deň-dva by som na to heslo určite prišiel...“ Dychti-

